

Pam Rabbit

„Nepotřebuju extrémní múzu“

Je živelná, sebevědomá, ztělesňuje esenci generace Z, zpívá s ledabylou dikcí, která dráždí upjaté konzervativce, a v lednu na svém prvním samostatném koncertě v Lucerna Music Baru pokřtí svou debutovou desku I Love the Internet. A taky má králíka – proto se z Pamelý Narimanian stala Pam Rabbit.

TEXT: VERONIKA KOLOUŠKOVÁ

První desku člověk natočí jen jednou. Byla jsi v den vydání rozechvělá?

Vrcholilo něco, čemu jsem dala hrozně moc práce. Jako kdybys dělala maturitu. Jenže jsi odevzdala tu písečku a máš zvláštní pocit, že se vůbec nic neměnilo. Zůstal v tobě jen adrenalin. Já si ale na toho 20. října zároveň naplánovala svou první release party pro kamarády a všechny, co na té desce dělali. Nastoupily jsme tedy s mámou do kamarádova studia jako úklidová četa, roztáhly promítací plátno a rozvěsily světýlka. Takže v ten svůj velký den jsem byla uklízečka.

Na Spotify stojí, že jsi arménská zpěvačka žijící v Česku, ale ty ses tu narodila, pokud vím.

Narodila. Papírově jsem Češka. Nikdy jsem moc neřešila, že mám arménskou rodinu, dokonce jsem v Arménii ani nikdy nebyla, ale poslední dobou to na mě v rozhovorech vytahují a už je to skoro nedílná součást mého jména – „arménsko-česká zpěvačka Pam Rabbit“. Má arménsko-kavkazská mentalita se

vyznačuje tím, že ráda lidem rozdávám věci a jsem pohostinná, ale jsem o dost klidnější, nejsem výbušná a mám ráda ve věcech systém.

Ale máš hodně energie. Jsi taková jiskřivá...

Jak kdy. Jakmile jsem doma, jsem brambora. Můj ideální večer je koukat na film a u toho jíst.

Kdybys se podívala na tvé fotky, otipuju tě na nějaký temnější rock. Havraní vlasy, uniformy, logo v podobě králíčího netopýra... Kde jsi k tomu přišla?

Mám ráda Anguse Younga z AC/DC. Ta jeho školní uniforma mi přijde cool. Ve chvíli, kdy máš sako a kravatu, se s tebou lidi automaticky baví s větším respektem. Cítím se v tom silná. A i když jsem úplně zahalená, spousta chlapů to může vnímat jako něco, co je sexy. Nikdy jsem neposlouchala Black Sabbath, ale vizuálně se mi líbily temné kapely a jejich vtípné příběhové klipy. Takže čerpám z jejich vizuálů, ale dělám popík.

Dlouhá léta ses věnovala street dance, jako tanečnice jsi dokonce doprovázela Mikolase Josefa na Eurovizi. Nemáš v plánu své koncerty ještě víc roztancovat?

Zatím se hýbu tak, jak to zrovna cítím. Až na to budou peníze, ráda bych zapojila i tanečnice a back vokalistky. Moc se mi líbí choreografie v K-popu. Mám ráda umělce, co mi dají show.

Udýcháš to?

Ted' jsme dva měsíce nehráli, takže bych neudýchala nic. Měsíc před koncertní sezonou je třeba začít plavat, běhat, cvičit a hlídat se, co jím.

Předpokládám, že na Ježkově konzervatoři, kterou jsi vystudovala, tě naučili, jak se o hlas starat.

Byl tam o tom celý obor. Díky tomu se mi skoro nikdy nestane, že bych měla vystupovat a nemohla zpívat. Když jsi nervózní, hlasivky se scvrknou. Dávám si také pozor na alkohol, který hlasivky překrývá. Den před koncertem si dám třeba sklenku vína, ale nikdy bych se

Foto: natytheninja / Universal Music

neopila. Tím, že hlasivky překrvíš, riskuješ, že ti praskne žilka, riskuješ uzlík. Totéž se zpěvačkám děje při menstruaci – to pak sahám po větším množství vody a léku Aescin.

Máš pocit, že už ses za těch pár let na scéně trochu vypsala?

Víc si věřím. Víím, co ke mně sedí a co ne. Chvilku jsem měla kreativní krizi,

pomohla mi knížka The Creative Act: A Way of Being od hudebního producenta Ricka Rubina. Je to skvělá kniha pro kohokoliv, kdo je nějakým způsobem kreativní. Často tam mluví o tom, že umělci jsou pouze médium, kanál, skrz který to vše prochází. Pochopila jsem, že se tomu proudu nesmím uza-vřít. Pak je desetkrát jednodušší něco napsat.

Ty s kreativitou ale rozhodně problém nemáš. Tvoříš váš merchandise, kostýmy, vymýšlíš a režíruješ klipy. Cítíš, že budeš vytvářet hudbu celý život?

Myslím, že ano. Vždy mě bavil zpěv a psaní. Nikdo mě do toho nenutil. Instinktivně jsem přijala to, co budu dělat. Ale dovedu si představit, že až budu starší, budu třeba navrhovat filmové

Vždy mě bavil zpěv a psaní. Nikdo mě do toho nenutil. Instinktivně jsem přijala to, co budu dělat. Ale dovedu si představit, že až budu starší, budu třeba navrhovat filmové kostýmy, režírovat filmy nebo designovat dorty.

kostýmy, režírovat filmy nebo designovat dorty. Baví mě tolik kreativních věcí, že si myslím, že budu typ hudebníka, který nedělá jen hudbu.

Dnes je vás v projektu Pam Rabbit pět, ale začínali jste před sedmi lety v triu jako svatební kapela...

Odehráli jsme stovky svateb! Jsem odborník na svatby! Když přijdu na svatbu, vím, jestli mají dobrý catering. Vše ti oznámkuju.

Na bicí tě doprovází tvůj přítel. Může to fungovat, vztah v kapele?

Chodili jsme spolu už asi dva roky, když s námi začal hrát. Kdyby to bylo naopak, možná by to nefungovalo. Mám toho opravdu hodně, a kdybychom spolu nehráli, skoro se nepotkáme. Nahlížím na to pozitivně a představuju si, že jsme staří a vyprávíme vnoučatům, jak spolu

Natáčení videoklipu DM „friends“ / Universal Music

babička s dědečkem jezdívali na festivaly...

Alespoň tě po koncertě neotravují oplzlí ožralci...

Jsem hodně samostatná žena, takže bych je odpálkovala sama.

Jsi technický geek?

Zajímá mě, jak funguje všechno možné. Z kapely vím o nahrávací technice rozhodně nejvíc. Hodně věcí si produkuju sama, jediné, co nezvládnou, je zmixovat song. Vybudovala jsem si doma miniaturní studio. Postavila si do rohu obývací náhrávací budku, metr na metr. Ze dřeva jsem si stloukla konstrukci, vypolstrovala to, udělala střechu a přidala světýlka, aby to bylo hezký.

Jak vznikl název alba I Love the Internet?

Kamarád mi poslal nějaké bizarní video, jak se dva koně berou. Tak na to říkám „I love the internet“ – miluju internet, to bych jinde neviděla. A hned mě napadlo, že by to byl skvělý název alba, kolem kterého by se dalo vymyslet plno věcí.

Jak se rodí tvá píseň?

Vidím hudbu jako barvy. Když jsem v pohodě, sednu si a přemýšlím, o čem to bude. Nepotřebuju extrémní múzu. Většinou si napíšu základní části songu, ke kterým se třeba až po měsíci vracím. Takhle mám rozdělané třeba tři songy. Neudržím pozornost, když mě to

zajímavé, že čím jsi konkrétnější a čím víc to jde z tebe, tím víc se v tom lidi najdou. Nerada používám detaily typu „měl jsi modré oči“, ale na albu jsem začala jít mnohem víc do osobního života.

Do svých vizuálů propašováš tzv. Easter eggs, skryté indicie či vzkazy fanouškům. Baví tě to?

Moc. Dávám je často do klipů. Můžu odhalit třeba to, že když jsme vydávali klip k singlu DM „friends“, tak už jsem věděla, že bude součástí alba. Na cover artu je kazeta, kterou když si hodně

Foto: Samuel Alexander / Universal Music

s jednou přestane bavit, skočím na jinou. Můj cíl je naučit se produkovat tak dobře, že jen odešlu producentovi písničku na mix.

Píšou ti fanoušci, že jim některá tvá píseň pomohla?

Nová věc Anxiety je o úzkosti a začalo mi psát hrozně moc lidí, že to – například po rozchodu – potřebovali slyšet. Je

přiblížíš, je tam vyryté I love the internet. Když se podíváš na klipy, zjistíš, že některá místa nebo předměty se v nich opakují a že to něco znamená. Zahraniční fanoušci už mi své objevy hlásí, Češi na to zatím nejsou zvyklí. Největší mistr je v tomto ohledu Taylor Swift, ale to už je jiný level. To je tak komplexní, že je to hotová detektivka. Může uveřejnit videoklip s indicií k albu, které vyjde za

tři roky. A odhalíte to třeba podle laku na nehtech.

Hodně lidem leží v žaludku tvá ledabylá dikce. Ale nejsi jediná, kdo teď zpívá tak, že mu starší posluchači nerozumí...

Na konzervatoři mě samozřejmě nutili zpívat muzikálovou češtinou, ale problém je, že mi přišlo, že nejsem autentická. Když jsem pak začala skládat v češtině, bylo přirozené dělat to takhle. Celý svět poslouchá anglické písničky, aniž by rozuměl textu. Zapaříš si na song proto, že je jednoduše dobrý. Když si Němec pustí můj český song, měl by cítit, jakou emoci předávám. Texty mám ráda, jsou pro mě důležité. Ale když někdo nerozumí nějaké větě, může si to dohledat. Taylor Swift například rozumím výborně, protože krásně vyslovuje, ale pak poslouchám Beyoncé nebo Rihannu a taky jim rozumím jen každé druhé slovo. Na Spotify se dole pod písní podíváš do textu a je ti to jedno. Je to progres, přirozený vývoj v hudbě. Starým americkým písničkám rozumíš, ale dnešní interpreti si s tou fonetikou hrají. Je zbytečné proti tomu bojovat. Muzikantů, kteří to dělat nebudou, bude pořád spousta, a hudba bude díky tomu rozmanitější. Česká scéna se rozroste o nové žánry, lidi budou mnohem víc experimentovat. Možná to člověku přijde divné jen napoprvé, ale když si na to zvykne, už to pak nevnímá jako něco zvláštního nebo rušivého.

Další věc, která je ti vytýkána, je vkládání anglických slov nebo frází do textu. Ale mladí dnes přece v běžné mluvě přirozeně přecházejí z češtiny do angličtiny a zase zpátky...

Je to tím, že jsme konstantně na internetu, kde vše sledujeme v angličtině, tak nám to mozek přepíná. Mluvila jsem takhle už před šesti lety, kdy to ještě nebylo běžné, protože jsem měla hodně kamarádů, kteří mluvili anglicky. Lidi na mě koukali jak na blázna a pozéra.

Dáváš si na anglicismy pozor v médiích?

Foto: Samuel Alexander / Universal Music

Na konzervatoři mě samozřejmě nutili zpívat muzikálovou češtinou, ale problém je, že mi přišlo, že nejsem autentická.

Zrovna teď se snažím! Občas se zasekávám, protože mám v angličtině zafixované některé obraty, které často zastoupí celé české souvětí. S blízkými kamarády skáčeme střídavě třeba po třech čtyřech větách z češtiny do angličtiny, aniž bychom si to uvědomili, a všichni si rozumíme. Je to pro náš mozek přirozené, nemusíme neustále přemýšlet nad tím, jak co říkáme. Co je ale opravdu skvělé, je to, že generace Alfa má brutálně dobrou angličtinu, každý druhý má akcent jako rodilý mluvčí. Lidi si z toho dělají

srandu, ale patří to ke vzdělání a otevírá se nám tím celý svět. Když přijedu do Německa, málokterý mladý člověk tam mluví plynulou angličtinou.

V minulém roce jsi prorazila. Snažíš se teď hodně zabrat, aby ten rozjetý vlak nezpomalil?

Takhle vůbec nepřemýšlím, беру to lážo plážo. Poslouchám podcasty o tom, jak fungují černé díry. To mě baví. Baví mě učit se věci, které mi dávají smysl. Školu jsem nenáviděla, devadesát procent mi žádný smysl nedávalo. Poté, co jsem z ní odešla a učím se to, co mě zajímá a co potřebuju, cítím velký posun.

Máš ohledně své kariéry nějaké vzdálené vize?

Vůbec ne. Jen vím, že bych chtěla mít barák, svůj krásný pelíšek, kde můžu mít studio a bazén. Chci být obklopená zvířátky, zachraňovat postižené kočky a králíky. Doufám, že mi hudba přinese svobodu. Jsem šťastná, že pracuju, protože chci, a makám na svých vlastních věcech, a ne pro nějakého šéfa. Můj sen a daleká vize je být svobodný člověk. ☑